

че човѣкъ е длъженъ да помогне на ближния си, когато този се намира въ опасность“. Какво е било основното образование на Селимински, не знаемъ. Можемъ да предполагаме, че той ще е миналъ келийната наука и ще е посещавалъ нѣкоя грѣцка школа. Останалъ следъ 1812 г. плененъ сиракъ, той, 16 годишенъ, решилъ да иде въ 1814 год. на Божи гробъ. Отъ тамъ „Хаджи Йорданъ“ заминалъ презъ 1817 г. за градъ Кидония (Мала-Азия), да следва въ прочутото тогава грѣцко училище. За издръжката му въ течение на петъ години се грижелъ търговецътъ Хаджи Петъръ отъ Казанлъкъ, голѣмъ български патриотъ, който ревностно подтиквалъ ученолюбивитѣ си сънародници да отидатъ за продължение на образованието си въ този цвѣтушъ търговски градъ. Неговъ съученикъ и неизмѣненъ приятель отъ 1815 г. билъ калоферецътъ Георги Золотовичъ, познатиятъ по-късно цариградски търговецъ и родолюбивъ деецъ по черковния въпросъ. Съ него той сподѣлялъ и тогава и по-късно всички мисли и копнения по народностнитѣ работи. Въ училището владѣлъ повисенъ патриотически духъ между грѣцкитѣ възпитатели и възпитаници, и то подъ знака на новитѣ, следъ революционнитѣ научно-просвѣтителни и национално-свободолюбиви насоки, дошли въ разрѣзъ съ схоластиката и тиранията. „Новото учение, бележи Селимински, наелектрезира всички, а особено душитѣ на по-младитѣ.“

Идва Завѣрата отъ 1821 г., когато гърци и българи си сътрудничатъ въ името на свободата за всички християни подъ турско владичество. Озлобенитѣ турци разоряватъ и Кидония, предавайки населението на пленъ и сѣчь, и ученицитѣ се разбѣгватъ кой на кжде свари. Селимински се спасява заедно съ Золотовича на Бѣломорскитѣ острови, Св. гора и въ Атина, после постѣпва въ редоветѣ на борцитѣ срещу полумесеца, взема участие въ много сражения и на край презъ о. Корфу, заминава за Италия. Отъ тамъ презъ Австрия и Буда-Пеща пристига въ Брашовъ, дето е имало голѣма българска колония и гдето между образованитѣ българи (Атанасъ Кипиловски, Василъ Неновичъ и др.) сж се водѣли оживѣни спорове около целитѣ на българското народно пробуждане и разработка на българския книжовенъ езикъ. Всички били на мнение, че бездѣйствието е осждително и срамно и се налага обнадежването на народа ни, изоставенъ отъ своитѣ просвѣтени синове тъкмо въ такъвъ критически моментъ. Самъ Селимински, подъ впечатление на преживѣнитѣ страхотии и на грѣцкото хероично движение, се решава